

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO

PHILIPPE'A LÉGERA

przedstawiona w dniu 23 marca 2006 r.¹

1. Niniejsza sprawa ma za przedmiot odwołanie wniesione przez D. Meca-Medine i I. Majcena² od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 30 września 2004 r. w sprawie Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji³, na mocy którego oddalił on wniesioną przez nich skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 1 sierpnia 2002 r.⁴, odrzucającej skargę złożoną do niej przez wnoszących odwołanie na podstawie art. 3 rozporządzenia nr 17⁵ przeciw Międzynarodowemu Komitetowi Olimpijskiemu⁶.

2. W skardze do Komisji wnoszący odwołanie zakwestionowali zgodność niektórych przepisów wydanych przez MKOl i wprowadzonych w życie przez Międzynarodową Federację Pływacką⁷, jak również pewnych praktyk dotyczących kontroli dopingu ze

wspólnotowymi regułami konkurencji (art. 81 i 82 WE) i swobodnym świadczeniem usług (art. 49 WE).

I — Okoliczności powstania sporu⁸

3. Po przeprowadzeniu kontroli antydopingowej, której wyniki na nandrolon okazały się pozytywne⁹, wnoszący odwołanie zostali zdyskwalifikowani na okres czterech lat na mocy decyzji Doping Panel (komitetu antydopingowego) FINA z dnia 8 sierpnia 1999 r. Sportowy sąd arbitrażowy, do którego wpłynęło odwołanie od tej decyzji wniesione przez wnoszących odwołanie, utrzymał tę dyskwalifikację w mocy w dniu 29 lutego 2000 r., jeszcze zanim została ona ponownie rozpatrzona, i następnie mocą wyroku arbitrażowego z dnia 23 maja 2001 r. obniżył karę dyskwalifikacji do dwóch lat.

1 — Język oryginału: francuski.

2 — Zwani dalej „wnoszącymi odwołanie”.

3 — T-313/02 Rec. str. II-3291, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”.

4 — Sprawa COMP/38158 Meca-Medina i Majcen przeciwko MKOl, zwana dalej „sporną decyzją”, dostępna na stronie internetowej: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

5 — Rozporządzenie Rady nr 17 z dnia 6 lutego 1962 r., pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. [81] i [82] traktatu (Dz.U. 1962, 13, str. 204).

6 — Zwanemu dalej „MKOl”.

7 — Zwaną dalej „FINA”.

8 — Celem uzyskania więcej szczegółowych informacji dotyczących okoliczności powstania sporu odsyłam do opisu, którego dokonał Sąd w pkt 1–34 zaskarżonego wyroku.

9 — Nandrolon stanowi substancję anaboliczną zakazaną przez kodeks antydopingowy Ruchu Olimpijskiego.

4. Pismem z dnia 30 maja 2001 r. wnoszący odwołanie złożyli do Komisji skargę na mocy art. 3 rozporządzenia Rady nr 17, zawiadamiając o naruszeniu art. 81 lub 82 WE. Podnoszą oni między innymi, że ustalenie progu tolerancji nandrolonu na poziomie 2 nanogramów na mililitr moczu (zwane dalej „spornymi przepisami”) stanowiło uzgodnioną praktykę między MKOl-em a 27 laboratoriami akredytowanymi przez ten komitet. Ich zdaniem, brak niezależności wobec MKOl-u instytucji odpowiedzialnych za rozstrzygnięcia arbitrażowe w przypadku sporów sportowych wzmacnia zresztą antykonkurencyjny charakter tej praktyki.

5. Komisja odrzuciła na mocy spornej decyzji złożoną przez wnoszących odwołanie skargę, dochodząc do wniosku, że sporne przepisy nie są objęte zakazem wyrażonym w art. 81 i 82 WE¹⁰.

II — Skarga wniesiona do Sądu i zaskarżony wyrok

6. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 października 2002 r. wnoszący

odwołanie wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji na podstawie art. 230 akapit czwarty WE.

7. Na poparcie swojej skargi wnoszący odwołanie podnieśli trzy zarzuty oparte na oczywistych błędach w ocenie popełnionych przez Komisję, w pierwszej kolejności, w zakresie kwalifikacji MKOl-u, w drugiej kolejności, w zakresie analizy spornych przepisów z uwzględnieniem kryteriów, jakie zostały przyjęte przez Trybunał w wyroku w sprawie *Wouters i in.*¹¹ oraz, w trzeciej kolejności, przy stosowaniu art. 49 WE.

8. Sąd oddalił tę skargę, stwierdzając, że te trzy zarzuty były pozbawione zasadności, oraz obciążył wnoszących odwołanie ich własnymi kosztami, jak również kosztami, które zostały poniesione przez Komisję.

III — Przebieg postępowania przed Trybunałem oraz żądania w odwołaniu

9. Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 22 grudnia 2004 r. wnoszący odwołanie wnieśli niniejsze odwołanie.

10 — Punkty 72 i 73.

11 — Wyrok z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie C-309/99, Rec. str. I-1577.

10. Żądają oni stwierdzenia nieważności zaskarżonego wyroku oraz obciążenia Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach. Ponadto wnoszą oni do Trybunału o uwzględnienie żądań, które przedstawili Sądowi.

11. Komisja będąca stroną pozwaną wnoszą tytułem żądania głównego o oddalenie odwołania oraz, tytułem żądania ewentualnego, o oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na sporną decyzję. Ponadto Komisja złożyła wniosek o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania w obydwu instancjach.

12. Republika Finlandii jako interwenient w pierwszej instancji wnosi o oddalenie odwołania.

IV — W przedmiocie odwołania

13. Pomimo wyraźnych odesłań poczynionych do punktów zaskarżonego wyroku odwołanie jest szczególnie niezrozumiałe. O ile dobrze rozumiem, wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty.

14. Po pierwsze, zarzucają oni Sądowi, iż dokonał w sposób błędny interpretacji orzecznictwa Trybunału wynikającego z wyroków w sprawie Walrave i Koch¹², w sprawie Bosman¹³ i w sprawie Deliège¹⁴, dotyczącego zastosowania art. 39 i 49 WE do przepisów sportowych. Po drugie, podważają oni ocenę dokonaną przez Sąd, zgodnie z którą przepisy antydotyngowe stanowią przepisy o charakterze czysto sportowym, które z tego powodu nie są objęte zakresem stosowania traktatu WE. Po trzecie, wnoszący odwołanie uznają, że Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że sporne przepisy nie mają nic wspólnego z jakimikolwiek względami gospodarczymi i nie wchodzą w zakres stosowania art. 49, 81 i 82 WE. Po czwarte, zarzucają oni Sądowi uznanie, iż analiza spornych przepisów przeprowadzona przez Komisję według metody analizy zawartej w przywołanym wyżej wyroku w sprawie Wouters i in. nie była konieczna.

A — W przedmiocie zarzutu pierwszego

15. W ramach zarzutu pierwszego¹⁵ wnoszący odwołanie krytykują wykładnię orzecznictwa Trybunału dokonaną przez Sąd w pkt 40 i 41 zaskarżonego wyroku wynika-

12 — Wyrok z dnia 12 grudnia 1974 r. w sprawie 36/74, Rec. str. 1405.

13 — Wyrok z dnia 15 grudnia 1995 r. w sprawie C-415/93, Rec. str. I-4921.

14 — Wyrok z dnia 11 kwietnia 2000 r. w sprawach połączonych C-51/96 i C-191/97, Rec. str. I-2549.

15 — Odwołanie (pkt 21–32).

jąca z przywołanych wyżej wyroków w sprawie Walrave i Koch, w sprawie Bosman, a także w sprawie Deliège, dotyczącego zastosowania art. 39 i 49 WE do przepisów sportowych.

16. Wnoszący odwołanie podważają w pierwszej kolejności ocenę dokonaną przez Sąd, zgodnie z którą zakazy określone w art. 39 i 49 WE nie dotyczą przepisów czysto sportowych, które ze względu na swój charakter nie mają nic wspólnego z jakimikolwiek względami gospodarczymi. Ich zdaniem, takie ogólne wyłączenie nie zostało nigdy wymienione przez Trybunał w przywołanym wyżej wyroku w sprawie Walrave i Koch. Ograniczył on raczej ten wyjątek do składu i tworzenia drużyn sportowych. Wnoszący odwołanie utrzymują w dalszej kolejności, że jedynie przepisy uwzględniające szczególny charakter i kontekst zawodów sportowych, a zatem przepisy, które są nierozłącznie związane z organizacją i właściwym przebiegiem konkurencji sportowej, można by uznać za przepisy o charakterze czysto sportowym.

17. Jestem zdania — podobnie jak Komisja i Republika Finlandii — że Sąd właściwie zastosował orzecznictwo Trybunału¹⁶.

18. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zważywszy na cele

Wspólnoty, uprawianie sportów podlega prawu wspólnotowemu jedynie w zakresie, w jakim stanowi ono działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 WE. W ten oto sposób w przypadku gdy działalność sportowa ma charakter odpłatnego świadczenia pracy lub świadczenia usług za wynagrodzeniem (co ma przykładowo miejsce w przypadku działalności wykonywanej przez graczy piłki nożnej będących zawodowcami lub półzawodowcami), zostaje ona w szczególności objęta zakresem stosowania art. 39–42 WE lub art. 49–55 WE¹⁷.

19. Natomiast Trybunał przyznał już wielokrotnie występowanie ograniczenia zakresu stosowania wymienionych powyżej postanowień w przypadku, w którym sporne przepisy sportowe były uzasadnione „względami natury niegospodarczej, uwzględniającymi szczególny charakter i kontekst zawodów [sportowych], które odnoszą się wyłącznie do sportu jako takiego”¹⁸. Uważam, że Trybunał przyjął w tych sprawach wyjątek o charakterze ogólnym, którego nie można ograniczyć — jak utrzymują wnoszący odwołanie — do składu i tworzenia drużyn sportowych.

20. W tych okolicznościach uważam, że Sąd mógł słusznie uznać w pkt 40 i 41 zaskarżonego wyroku, że zakazy zawarte w art. 39 i 49 WE mają zastosowanie do przepisów,

17 — Zobacz, w szczególności, ww. wyroki w sprawie Walrave i Koch (pkt 4 i 5), a także w sprawie Bosman (pkt 73) oraz wyrok z dnia 14 lipca 1976 r. w sprawie 13/76 Donà, Rec. str. 1333, pkt 12 i 13.

18 — Zobacz, w szczególności, ww. wyroki w sprawie Donà (pkt 14 i 15), a także w sprawie Bosman (pkt 76 i 127) oraz wyrok z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie C-176/96 Lehtonen i Castors Braine, Rec. str. I-2681, pkt 34.

16 — Zobacz odpowiedź na skargę Komisji (pkt 16–28), a także uwagi interwenienta złożone przez Republikę Finlandii (pkt 8).

które dotyczą aspektu gospodarczego, jaki może mieć działalność sportowa, lecz „nie dotyczą przepisów czysto sportowych, czyli przepisów dotyczących wyłącznie sportu i w związku z tym niemających nic wspólnego z działalnością gospodarczą”¹⁹.

21. W konsekwencji uważam, że zarzut pierwszy jest bezzasadny, a zatem należy go oddalić.

B — *W przedmiocie zarzutu drugiego*

22. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podważają rozumowanie Sądu, zgodnie z którym przepisy antydopingowe stanowią przepisy, które ze względu na swój charakter nie mają nic wspólnego z działalnością gospodarczą i nie są objęte zakresem stosowania traktatu. Na poparcie tego zarzutu przedstawiają oni dwa argumenty.

23. Z jednej strony, rozumowanie Sądu jest oparte na sprzecznym uzasadnieniu lub jest uzasadnione w sposób niewystarczający. W pkt 44 i 47 zaskarżonego wyroku Sąd

twierdzi bowiem, że przepisy antydopingowe nie realizują żadnego gospodarczego celu. Przyznaje on natomiast w pkt 57 tego wyroku, że ustalając sporne przepisy antydopingowe, MKOl mógł mieć ewentualnie na myśli troskę o ochronę potencjału ekonomicznego igrzysk olimpijskich. Ponadto w pkt 45 tego wyroku Sąd dokonał sztucznego rozróżnienia między gospodarczym i niegospodarczym wymiarem aktywności sportowej.

24. Z drugiej strony, Sąd popełnił błąd, opierając się na orzecznictwie wynikającym z przywołanych wyżej wyroków w sprawie Walrave i Koch, w sprawie Donà, a także w sprawie Deliège, celem uznania, że przepisy antydopingowe nie są objęte zakresem stosowania art. 49, 81 i 82 WE. Wnoszący odwołanie uznają bowiem, że przepisy antydopingowe różnią się od przepisów dotyczących składu narodowych drużyn piłki nożnej (ww. wyroki w sprawie Walrave i Koch, a także w sprawie Donà) oraz przepisów dotyczących selekcji sportowców do zawodów wysokiego szczebla (ww. wyrok w sprawie Deliège).

25. Jestem zdania — podobnie jak Komisja i Republika Finlandii — że zarzut ten należy również oddalić²⁰.

19 — Punkt 41 zdanie pierwsze zaskarżonego wyroku.

20 — Zobacz odpowiedź Komisji na skargę (pkt 29–41) oraz uwagi interwenienta złożone przez Republikę Finlandii (pkt 11–13).

26. Jeśli chodzi o argument wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Sąd zaprzeczył sam sobie w pkt 44 i 47 zaskarżonego wyroku z jednej strony oraz w pkt 57 tego wyroku z drugiej strony, uważam ten argument za bezzasadny.

27. Po tym jak w pkt 44 zaskarżonego wyroku Sąd podniósł, że „sport na wysokim szczeblu stał się w poważnym stopniu działalnością gospodarczą”, stwierdził on, że walka z dopingiem ma przede wszystkim na celu ochronę wartości etycznych sportu, jak również zdrowia sportowców. Odesłanie w pkt 57 zaskarżonego wyroku do celów o charakterze gospodarczym, które MKOl mógł ewentualnie realizować, nie jest moim zdaniem wystarczające do wykazania sprzeczności w rozumowaniu Sądu.

28. Uwzględniając bowiem ryzyko o charakterze gospodarczym i finansowym, jakie wiąże się ze sportem na wysokim poziomie, uważam, że przepisy o charakterze czysto sportowym, takie jak przepisy antydopingowe, nie mogą być pozbawione wszelkiego interesu gospodarczego. Jednakże — moim zdaniem — interes ten jest wyłącznie uboczny i nie może pozbawić przepisów antydopingowych ich czysto sportowego charakteru. Jak słusznie zauważyła Komisja, argumentacja wnoszących odwołanie zmierza w rzeczywistości do tego, by — pod pretekstem niepodzielności działalności sportowej — uprzywilejować aspekt uboczny — wymiar gospodarczy, aby zapewnić pełne

zastosowanie postanowień traktatowych do uprawiania sportu zawodowo i półzawodowo²¹.

29. W kwestii argumentu wnoszących odwołanie, zgodnie z którym Sąd nie może powoływać się skutecznie na przywołane wyżej wyroki w sprawie Walrave i Koch, w sprawie Donà, a także w sprawie Deliège, stoję na stanowisku, że argument ten jest również nieuzasadniony. Wydaje się, że wnoszący odwołanie przyjęli do wiadomości te wyroki jedynie w bardzo ograniczonym zakresie, jako że moim zdaniem w tych sprawach Trybunał wyłączył ogólnie przepisy o charakterze czysto sportowym z zakresu stosowania art. 39 i 49 WE. W ten oto sposób wnoszący odwołanie usiłują wykazać sztuczną różnicę między przepisami poddawanymi analizie w tych sprawach a spornymi przepisami.

30. Tak więc proponujemy, aby Trybunał oddalił zarzut drugi jako bezzasadny.

C — W przedmiocie zarzutu trzeciego

31. W ramach zarzutu trzeciego²² wnoszący odwołanie zasadniczo utrzymują, że Sąd

21 — Odpowiedź na skargę (pkt 35).

22 — Odwołanie (pkt 40–53).

popenił błąd, stwierdzając w pkt 48 zaskarżonego wyroku, iż sporne przepisy nie mają nic wspólnego z jakimkolwiek względami gospodarczymi i w związku z tym nie wchodzi w zakres stosowania art. 49, 81 i 82 WE.

32. Rozumiem, że wnoszący odwołanie przedstawiają dwa argumenty na poparcie tego zarzutu.

33. Kwestionują oni w pierwszej kolejności analizę Sądu przedstawioną w pkt 49 i 55 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą wykazanie zbyt daleko idącego charakteru spornych przepisów nie spowodowałoby, iż utraciłyby one swój czysto sportowy charakter. Zdaniem wnoszących odwołanie analiza ta opiera się nie tylko na sprzecznym i niewystarczającym uzasadnieniu, lecz jest również sprzeczna z orzecznictwem Trybunału wyrażonym w przywołanych wyżej wyrokach w sprawie *Deliège* i w sprawie *Wouters i in.*²³.

34. W dalszej kolejności wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd dokonał niedokład-

nych ustaleń faktycznych, dlatego że w pkt 55 zdanie drugie zaskarżonego wyroku uznał on sporne przepisy za przepisy antidopingowe, podczas gdy ich zdaniem wskaźnik ustalony przez te przepisy może być również wynikiem wysiłku fizycznego lub spożycia środków niebędących środkami dopingującymi takich jak mięso z knura.

35. Podobnie jak Komisja uważam, że zarzut ten należy oddalić²⁴.

36. Wystarczy stwierdzić, że wnoszący odwołanie w rzeczywistości kwestionują dopuszczalną normę 2 nanogramów na mililitr moczu, która została ustalona przez sporne przepisy, i ich zamiarem jest doprowadzić do ponownego zbadania przez Trybunał dokonanej przez Sąd oceny okoliczności faktycznych.

37. Zgodnie z art. 225 ust. 1 WE i art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości podstawę odwołania mogą stanowić jedynie zarzuty dotyczące naruszenia przepisów prawa z wykluczeniem jakiegokolwiek oceny faktów. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, w ramach odwołania Trybunał nie może orzekać co do oceny okoliczności faktycznych i dowodowych, której dokonał Sąd, z wyjątkiem przypadku gdy ma miejsce oczywiste przeinaczenie tych okoliczności przez Sąd²⁵.

24 — Odpowiedź na skargę (pkt 42–56).

25 — Zobacz podobnie, w szczególności, wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-470/00 P Parlament przeciwko Ripa di Meana i in., Rec. str. I-4167, pkt 40 oraz przywołane tam orzecznictwo.

23 — Wnoszący odwołanie mają w szczególności na myśli pkt 69 ww. wyroku w sprawie *Deliège*, a także pkt 97–109 i 123 ww. wyroku w sprawie *Wouters i in.*

38. Ponadto uważam, że Trybunał, orzekając w przedmiocie odwołania od wyroku Sądu, nie ma obowiązku rozstrzygać, czy przepis wydany przez MKOl w ramach walki z dopingiem jest czy nie jest naukowo uzasadniony.

39. W tych okolicznościach oraz uwzględniając fakt, iż wnoszący odwołanie nie udowodnili przeinaczenia okoliczności faktycznych ani nawet tego nie podnieśli, proponuję, aby Trybunał uznał zarzut trzeci za oczywiście niedopuszczalny i go oddalił.

D — W przedmiocie zarzutu czwartego

40. W ramach zarzutu czwartego²⁶ wnoszący odwołanie podważają pkt 61, 62 i 64 zaskarżonego wyroku, w których Sąd uznał, że analiza spornych przepisów przeprowadzona przez Komisję zgodnie z metodą przyjętą w przywołanym wyżej wyroku w sprawie Wouters in. nie była konieczna.

41. Na poparcie tego zarzutu wnoszący odwołanie wysuwają trzy zastrzeżenia oparte,

w pierwszej kolejności, na błędnej ocenie zasadności stosowania metody analizy przyjętej w przywołanym wyżej wyroku w sprawie Wouters i in., w drugiej kolejności, na przeinaczeniu spornej decyzji oraz, w trzeciej kolejności, na naruszeniu prawa do obrony.

1. W przedmiocie błędnej oceny Sądu w zakresie zasadności stosowania metody analizy przyjętej przez Trybunał w ww. wyroku w sprawie Wouters i in.

42. Wnoszący odwołanie zarzucają zasadniczo Sądowi, iż w pkt 65 i 66 zaskarżonego wyroku uznał, że niniejsza sprawa różni się od okoliczności, które doprowadziły do wydania przywołanego wyżej wyroku w sprawie Wouters i in., gdyż sporne przepisy dotyczą zachowania — dopingu, które nie może być porównywane z zachowaniem rynku oraz z tego względu, że stosuje się je do działalności — praktyki sportowej, która z uwagi na swą istotę nie ma nic wspólnego ze względami gospodarczymi. Zdaniem wnoszących odwołanie, kryteria przyjęte przez Trybunał w przywołanym wyżej wyroku mogły w pełni znaleźć zastosowanie w niniejszym przypadku.

43. Uważam, że to zastrzeżenie jest bezzasadne.

44. Wystarczy bowiem przypomnieć, że przepisy rozpatrywane w ww. wyroku w sprawie Wouters dotyczą zachowania

²⁶ — Odwołanie (pkt 54–64).

rynku — budowania sieci współpracy pomiędzy adwokatami a biegłymi rewidentami — i stosowały się do działalności z istoty rzeczy gospodarczej: zawodu adwokata. Z drugiej strony, skoro sporne przepisy mają charakter czysto sportowy i nie mają nic wspólnego ze względami gospodarczymi, moim zdaniem Sąd słusznie uznał, iż analiza tych przepisów na podstawie kryteriów przyjętych w tym wyroku nie była konieczna.

w ramach postępowania odwoławczego²⁷. Zarzut oparty na przeinaczeniu zaskarżonego aktu ma na celu stwierdzenie, że Sąd zmienił znaczenie, treść lub zakres stosowania zakwestionowanego aktu. Przeinaczenie może również wynikać z dokonania zmiany w treści aktu²⁸, braku uwzględnienia jego istotnych aspektów²⁹ lub braku uwzględnienia jego kontekstu³⁰.

2. W przedmiocie przeinaczenia przez Sąd spornej decyzji

47. Skoro przeinaczenie spornej decyzji stanowi podstawę niniejszego zastrzeżenia, zgodnie z orzecznictwem Trybunału jest ono dopuszczalne.

45. Wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi to, iż orzekł on, że Komisja przeprowadziła analizę spornych przepisów w świetle reguł konkurencji jedynie „posiłkowo” lub „zapobiegawczo”. W ten sposób Sąd przeinaczył sporną decyzję.

48. W każdym wypadku uważam, że to zastrzeżenie jest bezzasadne.

46. Należy przypomnieć, że wprawdzie jedynie Sąd jest właściwy do dokonania oceny przedstawionych mu okoliczności faktycznych, niemniej kwestia przeinaczenia tych okoliczności lub kwestia przeinaczenia zaskarżonego aktu stanowią kwestie, które mogą zostać poddane kontroli Trybunału

49. Należy przypomnieć, że takie przeinaczenie powinno wynikać w sposób oczywisty z akt sprawy, bez konieczności przeprowa-

27 — Zobacz, w szczególności, wyroki z dnia 28 maja 1998 r. w sprawie C-8/95 P *New Holland Ford* przeciwko Komisji, Rec. str. I-3175, pkt 26 oraz z dnia 9 września 1999 r. w sprawie C-257/98 P *Lucaccioni* przeciwko Komisji, Rec. str. I-5251, pkt 45–47, a także postanowienia z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie C-341/98 P *Proderec* przeciwko Komisji, nieopublikowane w Zbiorze, pkt 28 oraz z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie C-116/03 P *Fichtner* przeciwko Komisji, nieopublikowane w Zbiorze, pkt 33.

28 — Zobacz podobnie, w szczególności, wyrok z dnia 11 września 2003 r. w sprawie C-197/99 P *Belgia* przeciwko Komisji, Rec. str. I-8461, pkt 67.

29 — Zobacz podobnie, w szczególności, postanowienie z dnia 11 kwietnia 2001 r. w sprawie C-459/00 P(R) Komisja przeciwko *Trenker*, Rec. str. I-2823, pkt 71.

30 — Zobacz podobnie, w szczególności, wyrok z dnia 3 kwietnia 2003 r. w sprawie C-277/01 P *Parlament* przeciwko *Samper*, Rec. str. I-3019, pkt 40.

dzania nowej oceny okoliczności faktycznych i dowodów³¹. Fakt, iż w pkt 61, 62, i 64 zaskarżonego wyroku Sąd przeprowadził ocenę w odniesieniu do spornej decyzji, moim zdaniem nie świadczy o oczywistym przeinaczeniu tej decyzji.

50. Już samo brzmienie tej decyzji uwidacznia bowiem, że Komisja uznała przede wszystkim, iż wydanie spornych przepisów nie wchodzi w zakres działalności gospodarczej MKOl-u³². Moim zdaniem — zgodnie z tym, co utrzymuje sama Komisja³³ — zbadała ona jedynie posiłkowo, czy ewentualne ograniczenia spowodowane przez te przepisy mogłyby znaleźć uzasadnienie na podstawie kryteriów przyjętych w przywołanym wyżej wyroku w sprawie *Wouters i in.*³⁴.

51. Ponadto stwierdzam, że wnoszący odwołanie ograniczają się do podważenia oceny dokonanej przez Sąd i nie przedstawiają żadnych okoliczności świadczących o istnieniu oczywistego błędu.

31 — Zobacz, w szczególności, wyrok w ww. sprawie *New Holland Ford* przeciwko Komisji (pkt 72 i 73).

32 — Sporna decyzja (pkt 38).

33 — Odpowiedź na skargę (pkt 62).

34 — Sporna decyzja (pkt 42–55).

3. W przedmiocie naruszenia przez Sąd prawa do obrony, które przysługuje wnoszącym odwołanie

52. Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd, uznając brak konieczności analizowania spornych przepisów w świetle reguł konkurencji, nie pozwolił im wypowiedzieć się w kwestii tego, czy owe przepisy stanowiły przepisy o charakterze czysto sportowym, które nie wchodzą w zakres stosowania art. 49, 81 i 82 WE.

53. Moim zdaniem zastrzeżenie to jest również bezzasadne, a zatem należy je oddalić. Uważam bowiem — podobnie jak Komisja — że wnoszący odwołanie mieli możliwość przedstawienia swoich argumentów nie tylko w toku postępowania przed Komisją, lecz również na etapie procedury pisemnej i ustnej przed Sądem³⁵.

54. Mając powyższe na uwadze, proponuję, aby Trybunał oddalił zarzut czwarty jako bezzasadny.

35 — Odpowiedź na skargę (pkt 65–72).

V — Wnioski

55. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał oddalił odwołanie i zgodnie z art. 69 i 118 regulaminu Trybunału obciążył Davida Mecę-Medinę i Igora Majcena kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów poniesionych przez interwenienta.